

Mt 17,1-9
Proměnění na hoře

1. čtení: **Lk 9,18-26**

kázání: Matoušovo evangelium 17,1-9

Bratři a sestry

pozor, za chvíli jsou Velikonoce. Teda za chvíli...vlastně až za 49 dnů. Ale tuhle středu začíná to období, kterému se říká postní. Čas, kdy se máme na Velikonoce připravovat. Kdo chce, může přestat pít pivo, přestat kouřit nebo přestat jíst čokoládu. Ale pozor, ne proto, aby zhubnul. Smyslem půstu není si něco odepřít ale něco druhým dát. Něco odepřít sobě ne proto, abych se trápil ale abych ostatní obohatil. Je nebo může to být velice zajímavý čas ten půst. Jako příprava na Velikonoce. To, co jsme slyšeli z evangelia, příběh o proměnění na hoře je totiž taky příprava na Velikonoce. Příprava Ježíšova i učedníků. V tom prvním případě stála za to. V případě učedníků ... no, o tom později.

Ten příběh o Ježíšově proměnění, o tom, jak ho ti jeho učedníci na chvíli uviděli doopravdy, jakoby z Božího pohledu, slavného, zářícího, Božího, mě vede k přemýšlení o nás, o křesťanech. Víte, že se nám říká křesťani? I my si tak někdy říkáme. Víte proč? To není od slova křest ale od slova Kristus. Vlastně to nejdřív byla nadávka. Následovníkům Ježíše se říkalo Kristovci. Ti, co furt otravují s nějakým Kristem. Ti, co věří, že Ježíš nebyl jenom fajn člověk se zvláštníma schopnostma uzdravovat lidi a měnit vodu ve víno. Ale že to byl...Bůh. Bůh chodící po zemi. A tak mě napadá, hymbajs, fakt tomu věříme? Tak to by asi mělo být nějak poznat. Jestli to byl doopravdy Bůh, tak bychom ho asi měli uctívat. Zaslouží si to. A taky aby ostatní viděli, aby se k nám mohli připojit. Když ale tady koukám kolem sebe, nějak úplně nevím, jak na to. Vždyť tady nemáme ani jeho obrázek. Nikdo si tady nekleká a neklaní se Ježíšovi. Ani tu nikdo neprovolává "sláva Ježíšovi". A taky to, jak se jako církev jmenujeme. Českobratrská církev evangelická. Co to je za jméno pro společenství, které vyznává, že Ježíš je Bůh? Česko, bratrská, církev, evangelická. To zní spíš jako jazykolam nebo něco, čemu člověk nemá rozumět. Co takhle Církev Ježíše Krista svatých posledních dnů? To by bylo jméno. No, to už nám vyfoukli mormoni. Ale vážně, jestli doopravdy věříme, že Ježíš je Bůh, Boží syn, nemělo by to na nás být nějak víc vidět? Když člověk přijde sem do kostela, jak vlastně pozná, co pro nás ten Ježíš znamená? No, alespoň máme ten kostel, někteří nemají ani to a schází se kdoví kde.

Myslím, že ten příběh z evangelia je přesně o tom. Ježíš je Bůh, tak co s tím? Když to v tom příběhu uvidí Petr, jeden z těch tří, které vzal Ježíš s sebou, aby toho byli svědky, dostane skvělý nápad. Udělám tady tři stany. Jeden Tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi. A zůstaneme tady a budeme žít ten opravdový křesťanský život blízko Zářícího Ježíše. Už nic jiného, žádné pozemské radosti a starosti ale jenom svaté pobývání v Boží blízkosti. Ať to každý vidí, jak vážně to myslíme. Stany budou jen pro začátek. Pak postavíme kostel, katedrálu. A pojmenujeme ji katedrála Božího Ježíše. A každý bude moci přijít a žít tady s námi ten opravdový život v uctívání. Jiný evangelista k tomu dodává: Nevěděl, co mluví. Jinak řečeno: Byl úplně mimo. To, co říkal, bylo úplně mimo.

Ano, věříme, že Ježíš je Bůh, Boží syn. A máme ho tak uctívat. Je ale zajímavé, že v evangeliích o tom sám Ježíš vůbec nemluví. Že bychom mu měli vzdávat chválu, když je přece Boží syn. Že bychom měli stavět katedrály, aby všichni viděli, jak vážně to myslíme. Ježíš mluví o něčem úplně jiném. A tady v tom příběhu nám to říká i Boží hlas z nebe. Tohle je můj milovaný syn, kterého jsem si vyvolil. Toho poslouvejte. A Ježíš sám říká: Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo. Není tohle náhodou to uctívání, jak si jej On sám přeje? Poslouchat ho. A jeho první slova po tom proměnění: Vstaňte a nebojte se! Poslechněme třeba tohle.

Asi není nic špatného na tom, když někdo postaví kostel, a klidně katedrálu, krásnou a vznešenou. A namaluje krásný obraz Ježíše. A když v té katedrále Ježíše chválí a klaní se mu. Přece jenom, pořád věříme, že je to Bůh. Jenom pro něj samotného tohle důležité není. Tohle není to hlavní. Tohle není důležité. Důležité je: Tohle je můj milovaný syn, **Toho poslouvejte**. Uctívání v sobě taky nese veliké nebezpečí. Že si totiž začneme myslet, že právě náboženské uctívání je ten pravý život. A že v něm máme trávit pokud možno co nejvíc času. Abychom se vyhlí tomu normálnímu, běžnému, kde se člověk může lehce ušpinit.

Ježíš sám zůstal na té hoře jenom chvíli. Jenom tak dlouho, aby si popovídal s Mojžíšem a Eliášem právě o tom, co ho čeká dole. O tom životě, kde se člověk může ušpinit, kde to může taky pěkně schytat. Protože přesně o to jde. To je ten pravý život, tam dole, tady, mezi lidma. Tady, kde to dost často není moc hezké ani slavné. Kde Bůh nic nahlas neříká a oblečení jeho následovníků nezáří bělobou. Tohle je to pravé uctívání. Poslouchat Ježíše tam, kde to není moc oblíbené a moderní. Kde se za to posluchání může taky pěkně zaplatit.

Ježíšovi samotnému ten zážitek na hoře k něčemu byl. Šel potom do Jeruzaléma a staly se Velikonoce. Ježíše popravili. Učedníkům to dění na hoře moc nepomohlo. O Velikonocích se rozutekli a nechali Ježíše samotného. O nějakém uctívání nemohla být ani řeč. Co my? Budou Velikonoce, svátek. Můžeme ho oslavit. Napéct, navařit, nabarvit, do zářiva vybělit oblečení, chodit hodně do kostela, zpívat, uctívat. Není na tom nic špatného. Pokud tohle všechno bude až jako šestapadesáté v pořadí důležitosti. To nejdůležitější uctívání je totiž v tom: Tohle je můj milovaný syn. Toho poslouchajte.
Amen